

РЕШЕНИЕ

№ 7562

гр. София, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 01.12.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5469** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 166, ал. 2 от ДОПК, във вр. чл. 195б от ЗВ.
Образувано е по жалба на „Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], срещу Акт № 161 / 14. 05. 2020 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от директора на Б. Дирекция Д. район.

В жалбата се излагат съображения, че издадения акт е незаконосъобразен, поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила и нарушение на материалния закон. Твърди се, че таксата е установена въз основа на противоконституционна норма, както и че издаденото разрешително за ползване е нищожно. Излага съображения за неправилно определен размер на таксата, както и че същата следва да се определи само на годишна база Закона за водите /ЗВ/, като вместо това административния орган се е позовал на неправилна правна норма. Моли да се постанови решение, с което да се отмени издадения акт. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - директора на Б. Дирекция Д. район, чрез писмени бележки, счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

„Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД притежава Разрешително за

ползване на повърхностен воден обект № РВО-29 / 19. 08. 2013 г., издадено от изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Проучване и поддържане на река Д.“. Целта на ползването е изземване на наносни отложения от река Д. с плаващи средства в участък от км. 510.500 до 508.000 до 600 000 куб.м./год. Площта на ползването е 681 935 кв.м.

С Решение № ПД-14-97 / 13. 06. 2017 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Проучване и поддържане на река Д.“, е продължен до 31. 12. 2021 г. крайния срок на действие на горепосоченото разрешително.

С Решение № ПД-14-96 / 15. 07. 2019 г. на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Проучване и поддържане на река Д.“, е изменено Разрешително за ползване на повърхностен воден обект № РВО-29 / 19. 08. 2013 г., като годишния обем за изземване на наносни отложения е определен от 600 000 куб.м. на 5000 куб.м., а площта на ползване от 681 935 кв.м. става на 516 620 кв.м.

С писмо изх. № КД-04-4 / 20. 02. 2020 г. (стр. 122) е уведомено „Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД за започването на производството по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, като е изпратена и покана за доброволно изпълнение. Съобщението е връчено на 27. 02. 2020 г., видно от приложеното (стр. 125) известие за доставяне.

На 16. 03. 2020 г. е била извършена проверка, обективирана в Констативен протокол от същата дата, при която са били определени дължими суми от „Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД за такси за ползване на воден обект за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г. в размер на 810 585,62 лв. Констативният протокол е връчен на жалбоподателя на 25. 03. 2020 г. видно от известие за доставяне – стр. 121.

Производството е приключило с постановяване на оспорения АУПДВ № 161 / 14. 05. 2020 г., издаден от директора на Б. Дирекция Д. район, връчен на 28. 05. 2020 г.

С жалба вх. № ПО-04-12 / 09. 06. 2020 г., е оспорен издадения акт по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният административен акт е издаден от компетентен административен орган в кръга на предоставените му правомощия по чл. 195б от ЗВ, във връзка с чл. 195а, ал. 1 от същия закон.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта, като мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка и по-конкретно в констативния протокол. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа и жалбоподателят да разбере фактическите и правните основания за издаването му. При издаването му са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията, както и за представяне на възражения по започналото административно производство, съобразно изискванията на чл. 195б, ал. 2 от ЗВ.

Не се установява допуснато съществено нарушение на

административнопроизводствените правила. В тази връзка са неоснователни доводите в писмените бележки на процесуалния представител на жалбоподателя, че е нарушен чл. 9, ал. 5 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, тъй като в проверката, обективизирана в констативния протокол от 16. 03. 2020 г. не е участвал представител на органа издал разрешителното за ползване на воден обект. Видно е, че тази проверка касае единствено установяване на дължимите такси от страна на жалбоподателя, а не и дали правилно са установени параметрите, касаещи издаденото разрешение, поради което не е необходимо присъствието на представител на органа, издал това разрешение.

Освен това, Съдът споделя разбирането, че съществено е само това процесуално нарушение, което влияе пряко при формиране на волята на административния орган или ограничава правото на защита и на участие в производството на засегнатото лице, съответно влияе пряко на крайния резултат. В конкретния случай, за всеки етап от производството, жалбоподателят е бил надлежно уведомен, като му е дадена възможност да направи възражения или да представи доказателства, от която възможност същият не се е възползвал.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя за неправилно отчитане и определяне на дължимата такса.

По отношение на развитите доводи в жалбата за противоконституционност на нормата на чл. 194, ал. 4, т. 1 от Закона за водите, следва да се отбележи, че с Решение № 5 от 14. 06. 2022 г. по к. д. № 13. / 2021 г. на Конституционния съд е отхвърлено искането на тричленен състав на ВАС за обявяването на нейната противоконституционност.

Съгласно чл. 194, ал. 4, т. 1 от ЗВ таксата по ал. 1, т. 2 (за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д. и водохранилища) се определя на базата на разрешен обем на изземване – в случаите по буква "а".

В конкретния случай Конституционния съд с посоченото по-горе решение изрично се произнася по отношение на предвиденото в чл. 194, ал. 4, т. 1 от ЗВ, таксата да се определя именно на базата на разрешения обем на изземване, а не на действително ползваното количество, каквито са другите разпоредби на същия член, като констатира, че тази правна уредба не нарушава равното третиране.

Предвид така изложените мотиви от Конституционния съд и доколкото разпоредбата на чл. 194, ал. 4, т. 1 от ЗВ изрично предвижда таксата да се определя на базата на разрешения обем, съдът намира за неоснователни доводите в жалбата и в писмените бележки, че таксата е неправилно определена и същата следвало да се определи на базата на прогнозния график за ползване.

Съдът намира за неоснователни и доводите за определяне на таксата на годишна база. Действително, съгласно чл. 21, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване са годишни и се заплащат не по-късно от 31 март на следващата година.

В конкретния случай обаче, с издаването на оспорения АУПДВ е отчетено подаденото от дружеството искане за изменение на издаденото разрешително за ползване на повърхностен воден обект и издаденото Решение № ПД-14-96 / 15. 07. 2019 г. на изп. директор на ИА „ППРД“ за неговото изменение конкретно касаещо разрешения обем. Така определения размер на таксата след 15. 07. 2019 г., е изцяло в полза на дружеството, тъй като дължимата такса се намалява драстично. В същото време,

отново в полза на дружеството, в АУПДВ е определен новия размер на таксата от 15. 07. 2019 г., когато е издадено решението за изменение, но това е трябвало да стане от по-късна дата, съобразена с датата на влизането в сила на решението, доколкото същото подлежи на оспорване в 14-дневен срок от съобщението.

От друга страна са неоснователни и доводите в писмената защита, че таксата за цялата година е следвало да се определи на базата на по-малкия обем разрешено ползване, тъй като същите не намират опора в закона.

След като до издаване на решението от 15. 07. 2019 г. е действало първоначалното разрешително за ползване на повърхностен воден обект с разрешен обем на изземване до 600 000 куб.м., то правилно този обем е включен във формулата за изчисляване на таксата. От датата на решението за изменение на разрешителното и промяна на разрешения обем, във формулата е посочен новия обем от 5000 куб. м., поради което правилно (с горепосоченото изключение, че всъщност е следвало от датата на влизане на акта, но в такъв случай определената такса щеше да е в по-голям размер, а е недопустимо да се изменя акта във вреда на жалбоподателя) е определена таксата преди и след изменението.

На основание чл. 4, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване /Тарифата/, таксата за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д. и водохранилища се определя на базата на разрешения обем на изземване.

Съгласно чл. 13, ал. 1 от Тарифата , таксата за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения от река Д. и водохранилища се определя по следната формула:

$$T = E \times W,$$

където:

T е размерът на дължимата такса – в лв.;

E – единичният размер на таксата – в лв./куб. м;

W – размерът на разрешения обем на изземване – в куб. м.

На основание чл. 13, ал. 2 от същия член, единичният размер на таксата за ползване на воден обект за изземване на наносни отложения е 2,55 лв./куб. м.

При това положение, правилно е изчислен размера на таксата, като за периода 01. 01. 2019 г. – 14. 07. 2019 г., същата е определена на 817 397,26 лв., а за периода 15. 07. 2019 г. – 31. 12. 2019 г. дължимата такса е определена на 5938,36 лв. или общо 823 335,62 лв.

В същото време е отчетено постъпило плащане от страна на дружеството в размер на 12 750 лв., поради което с АУПДВ е определена главница в размер на 810 585,62 лв., който размер съдът намира, че е правилно определен.

Съдът намира за неоснователни изложенията от жалбоподателя доводи, за невъзможност да ползва през целия период водния обект, тъй като както беше посочено законовата норма, чието искане за противоконституционност е отхвърлено от КС, изрично предвижда че таксата се определя на базата на разрешения обем. В тази връзка са неотнормирани към спора горепосочените доводи, тъй като законът не поставя в зависимост от други условия, освен разрешения обем, определянето на дължимата такса.

По същата причина са неоснователни и доводите, че поради изменение на коритото на река Д. и образуваните наноси, дружеството е било в невъзможност да ползва пълния разрешен обем, тъй като както се посочи, таксата се определя на базата на разрешен обем, а не на реално добития такъв. От друга страна, жалбоподателят е имал

възможност и на по-ранен етап да поиска изменение на разрешения обем, каквото искане е удовлетворено с решението от 15. 07. 2019 г.

Видно от представената от ответника справка (стр. 262), за предходните 2017 г. и 2018 г. отново са издадени АУПДВ, като този за първата година е платен доброволно, а за втората сумата е събрана принудително от НАП.

В този смисъл, очевидно дружеството е запознато с дължимите такси, като в случай, че действително не извършва дейност, е следвало да поиска по-рано или прекратяване на издаденото разрешително или неговото изменение.

От друга страна са неоснователни и доводите свързани с нищожността на издаденото Разрешително за ползване на повърхностен воден обект № РВО-29 / 19. 08. 2013 г., тъй като с Определение № 4564 / 07. 06. 2022 г. по адм. д. № 10081 / 2019 г. по описа на АССГ, е оставена без разглеждане жалбата на „Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД, поради липсата на правен интерес дружеството да оспорва благоприятен за него акт. Определението на АССГ е оставено в сила с Определение № 8312 / 29. 09. 2022 г. по адм. д. № 7907 / 2022 г. по описа на ВАС.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания акт е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, като такова е поискано с писмените бележки, но по делото не е участвал юрисконсулт, поради което не следва да се присъжда такова възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Кариери за чакъл и пясък-България“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], срещу Акт № 161 / 14- 05. 2020 г. за установяване на публично държавно вземане, издаден от директора на Б. Дирекция Д. район.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането за ответника за присъждане на разноските по делото, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: